

Статия 14, 01.05.2014 АЙН / РФБ

Страх и осъзнаване на опасността

„Deus, dona mihi serenitatem accipere res quae non possum mutare, fortitudinem mutare, fortitudinem mutare res quae possum, atque sapientiam differentiam cognoscere.”

(Боже, дай ми спокойствието да приема нещата, които не мога да променя, смелостта да променя нещата, които мога да променя и мъдростта да ги различавам.)

Фр. Кр. Йотингер (1702-1782)

Страхът е пречка, но осъзнаването на опасността е абсолютно необходимо. Страхът парализира, но осъзнаването на опасността изостря сетивата и възприятията. Страхът стеснява видимостта, кара ни да гледаме като в тунел, а осъзнаването на опасността разширява възприятието.

Опасността и рискът са основите на човешката свобода за еволюционно развитие. Без възможността за провал, свободата е невъзможна. Рискът е жокера в човешкия живот.

Но как така хората се страхуват? Те се страхуват, защото са смъртни и искат или да избегнат смъртта или да я превърнат в нещо интелектуално. Те превръщат смъртта в статистическа вероятност, която искат да избегнат с всички възможни трикове и наричат това здраве. Би могло да се каже, че има два вида хора: смъртни и безсмъртни. Повечето са безсмъртни, защото живеят така, сякаш са безсмъртни. Другите са смъртните, защото те с пълно съзнание вече са приели смъртта като сигурен факт и поради тази причина я използват като един вид съветник и по този начин оценят правилно живота, защото са наясно с уникалността на всеки един момент. И защото разбират, че всеки следващ момент може да е последен.

Или образно казано, ние се раждаме и от този момент нататък започваме да се приближаваме към смъртта. Ние хората пропагаме във времето. Не разгънем ли, не разперим ли нашите крила, то неминуемо ще се разбием.

И така, страхът във всяка форма е страх от смъртта. Да имаш страх от нещо, което вече е сигурен факт, показва погрешна нагласа към живота, а да не се страхуваш означава да си неразумен смелчага.

Осъзнаването на опасността означава пронизително и с интуиция да разпознаваме рисковите ситуации и да ги използваме по най-добрия начин, защото в тях се крие шансът за промяна и развитие, когато сме подготвени - и съответно интелигентно да ги избягваме, когато не сме подготвени да се справим с тях.

Различаваме 3 различни нива на осъзнаване на опасността:

- **незабавно осъзнаване на опасността** (бързо да разпознаем опасността в съответната ситуация)
- **изпреварващо осъзнаване на опасността** (предвидливо да забелязваме опасността)
- **предварително / превантивно осъзнаване на опасността** (да постъпваме разумно с цел предотвратяване на опасни ситуации)

Хората се подсиуряват срещу всичко, от което се страхуват или си мислят, че трябва да се страхуват. Те се настройват така, че условно реагират със страх на всяко нещо. Накрая, всяко движение или промяна, или нещо, което показва някаква промяна или движение, ги кара да се страхуват. Но нали самият живот и съществуването ни са движение и промяна. А природата не търпи спиране. Спирането е застои и в дадена ситуация води директно до дегенерация.

Човек започва да се подсиурява от момента, в който някой се появи в неговата зона на сигурност и предизвиква безпокойство и страх. Обикновено този момент е доста отдалечен от точката, в която ситуацията наистина започват да се променят.

За какво служи фразата „ Ох, имах / имам страх?“. В момента, в който използваме думата „страх“ - като понятие, за да придадем по-удобна форма на мързела, глупостта и безразличието, ние нагнетяваме страха, понеже му придаваме стойност, каквато той всъщност няма.

Много често страхът е ирационален. Човек се страхува от насекоми, паяци и т.н., което в нормалния реален свят е всичко друго, но не и заплаха.

Човек се страхува от формата, защото не усеща съдържанието. Не може да направи разлика дали става въпрос за реална опасност, за зло намерение, за условна защитна реакция или просто за нещо, което да остави да подмине, да отпадне в един по-ранен етап на развитие.

Друг е просто адrenalинозависим — нуждае се от адrenalинови инжекции за да има чувството, че живее. Такъв индивид е „машина“, която започва да „чувства“ единствено, когато получи достатъчно голямо стимулиране.

Златната ракла

„Имало едно време един мъдрец, който имал много ученици. Понякога те го питали откъде черпи своите знания, а той всеки път им посочвал една златна ракла в ъгъла на своите покои. Когато мъдрецът умрял, самопровъзгласилите се негови наследници отворили златната ракла и вътре намерили една дебела книга с кожени корици. В книгата имало само една единствена изписана страница и колкото повече се опитвали да разберат какво означава написаното, толкова по-ядосани и по-разочаровани оставали те. А там било написано: „Когато започнеш да разпознаваш разликата между опаковката и съдържанието, тогава ще достигнеш до познанието.“

САЛВЕ!

Си-Фу / Си-Гунг + Си-Мо

Превод: Иван Паздеров

we move people!

